

entschieden wird«. Tím jest doličena přípustnost rekursu v případech, kdy usnesení bylo vydáno samostatně, což se stane, když nebyl odvoláním uplatněn jiný důvod odvolací, než-li zmatečnost. Pravidelně bývají ovšem odvoláním mimo zmatečnost uplatněny i odvolací důvody, napadající rozhodnutí ve věci samé. Strana, jež ve věci vyhrála, nemá právního zájmu na zrušení neb změně rozhodnutí prvního soudu, a není proto vůbec oprávněna se odvolávat, a to ani tehdy, když má za to, že rozsudek jí příznivý, nebo řízení, na němž rozsudek spočívá, jsou zmatečné (Hora, Odvolání § 3), strana však jež spor prohrála, bude již z procesní opatrnosti pravidelně uplatňovat vedle zmatečnosti i důvody meritorní. Usnesení zamítající odvolání, pokud jde o zmatečnost, bude v těchto případech pojata do konečného rozhodnutí a může býti napadeno jenom společně s ním, tedy, je-li ono rozhodnutí rozsudkem, toliko dovoláním. To plyne z §§ 515, 261 třetí odst., 462, 502, 504 a 513 c. ř. s. Podle §§ 462 a 513 c. ř. s. mohou býti předmětem dovolání spolu s rozsudkem také všechna usnesení odvolacího soudu, pokud není odporování jim podle zákona vyloučeno, neb pokud se nestala nezměnitelnými následkem opomenutí včasné výtky, rekursu, nebo rozhodnutím o podaném rekursu. Takovým usnesením jest právě i usnesení o zamítnutí odvolání, pokud jim byla uplatněna zmatečnost, bylo-li pojata do rozsudku. Nezáleží na tom, zda bylo vydáno již v předběžném řízení, či teprve na základě ústního odvolacího líčení, neboť odvolací řízení tvoří jeden celek. Předpis § 519 c. ř. s. nevztahuje se na usnesení pojatá do rozsudku. Zasažena jsou jim jenom usnesení samostatná, zvláště vydaná, a ustanovuje se v něm, pokud mohou býti napadena samostatným rekursem. Otázku, zda usnesení pojatá do rozsudku, lze spolu s rozsudkem napadnouti dovoláním, či-li, zda dovoláním, podaným do rozhodnutí ve věci hlavní, lze odporovati také výroku odvolacího soudu o zmatečnosti, dlužno posouditi výhradně podle § 503 c. ř. s., poněvadž jsou v něm přípustné dovolací důvody uvedeny výlučně. Tu však plyne z § 503 čís. 1 ve spojení s § 510 c. ř. s., že lze — arci v mezích dovolacích návrhů — odporovati rozhodnutí odvolacího soudu také pro zmatečnost, přihodivši se již v řízení před prvním soudem, neboť takovým zmatkem jest postíženo i odvolací řízení spolu s rozsudkem odvolacího soudu, a zmatečnost tohoto jest uznána za přípustný důvod dovolací. Pro vyloučení dovolacího důvodu § 503 čís. 1 c. ř. s. v případě, když se odvolací soud tvrzenou zmatečností již zabýval, ale ji popřel, neposkytuje zákon opory.

Právní věty v čele uvedené jsou tím odůvodněny.

Čís. 7672.

Pozemková reforma.

Zákaz zcizení podle zákona o pozemkové reformě (o zajištění půdy drobným pachtýřům) stihá i každého dalšího nabyvatele pozemku; předpis § 364 c) obč. zák. tu neplatí.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, R I 1110/27.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou dlužníkových nemovitostí, ohledně nichž bylo knihovně poznamenáno obmezení podle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 22 zákona čís. 318/1919, pokud se týče zákona čís. 311/1920 jest třeba ke zcizení svolení Státního pozemkového úřadu. Ve smyslu rozhodnutí nejv. soudu ze dne 18. května 1926, R I 433/26 — sb. nejv. soudu čís. 6038 — takovým zcizením vyrozumívá se také zcizení exekuční dražbou. Poněvadž navrhovatelka onen souhlas k žádosti nepřiložila, neměl první soudce vzhledem k ustanovení § 7 ex. ř. povolit exekuci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

a t o

s poukazem na důvody rozhodnutí čís. 5891, 6014, 6133, 7148 sb. n. s., kde doličeno, že podle úmyslu a ducha zákona zákaz zcizení v pozemkové reformě, jenž je dán z důvodů veřejnoprávních, z důvodů sociální reformy, a pro něž tedy, jak tamže již provedeno, předpis § 364 c) obč. zák. platiti nemůže, musí rozuměn býti i na zcizení exekuční dražbou, ježto by jinak zákon snadno mohl býti obcházen a tak veřejný zájem, jež zákon sleduje, býti mařen. O ohrožení právní bezpečnosti, o němž stížnost mluví, nemůže býti řeči, an se zákaz zcizení zapíše zároveň se vkladem vlastnictví na nabyvatele (drobného pachtýře nebo přídělce), takže každý od počátku musí věděti, že vlastnickova dispozice s pozemkem je omezena a že je potřebí svolení Státního pozemkového úřadu, jakž tomu bylo i v tomto případě, kde omezení vlastnickovy volné dispozice zapsáno v roce 1924 pokud se týče 1926 a právo zástavní pro pohledávku vymáhajícího věřitele teprve v roce 1927. Kvůli tomu se právě omezení dispozice v knihách poznamenává, by bylo uvedeno u veřejnou známost a každý s ním mohl počítati. Proto také nevádí, že vlastnictví pozemků vložky čís. 179 přešlo mezi tím s původní nabyvatelky na nynějšího držitele (exekuta), neboť, když omezení dispozice je v knihách zapsáno všeobecně, nikoli pouze v neprospěch původní nabyvatelky, stihá každého dalšího nabyvatele, jehož nabytí je ovšem proti Státnímu pozemkovému úřadu jen tehdy platné, když se převod stal s jeho svolením.

Čís. 7673.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

I v rozlukovém řízení platí zásada, že lze rozsudek ve vyšší stoličce přezkoumati jen, když a pokud byl napaden opravným prostředkem. To platí zejména i o přezkoumávání skutkových zjištění.

»Ublížováním« ve smyslu § 13 písm. e) zák. dlužno rozuměti jiné úkory, než urážku na cti (na př. záletnictví nebo jinou nevěru, kromě